

være det behjælpeligt. Det forekommer mig, at her foreligger et Overgreb fra Militærvæsenets Side. Der var ingen som helst Grund til at gaa saa voldsomt frem med hurtig Udrykning og med Indskriden af Militæret mod den ringe Folkemængde, der var samlet udenfor det Hus, hvori Dederding var. Man ser ogsaa, at Politiet erklærer, at det misbilliger denne Indskriden, og at det ikke havde bedt Militæret om at skride ind.

Der er en anden Side ved denne Sag, som jeg maa misbillige, nemlig, at man fra Militærmagtens Side har spillet Angiver. Den har nemlig henledet Opmærksomheden paa tre Mænd, som den mente vare optraadte ved denne Lejlighed. De to ere to Jernbaneassistenter i Nyborg, og den tredje var Redaktøren af Nyborg Socialdemokrat, Ludvig Hansen. Man ser af de Indberetninger, som Officererne give, at man henleder Opmærksomheden paa disse tre og ønsker, at der maa blive taget fat paa dem, og at de maatte faa en alvorlig Afklapsning. Da Sagen blev undersøgt, viste det sig, at der ikke forelaa det allerminste Grundlag for en Indskriden mod disse Mænd, ja, det er endog oplyst, at Redaktør Ludvig Hansen, da Mængden stod udenfor det Hus, hvor Dederding havde søgt Tilflugt, stod op paa en Kasse og sagde til Folkemængden, at den skulde forholde sig rolig og gaa hver til sit. Det har, som sagt, ogsaa vist sig bag efter, at man ikke har kunnet finde det mindste Grundlag til en Indskriden mod disse Mænd. Naar jeg har fremdraget dette her, er det, fordi jeg mener, at det er utilbørligt at lade Militæret skride ind og paatage sig at holde Orden, naar Politiet udmærket kan gøre det.

Jeg vil saa gøre et Par Bemærkninger om Garnisonssagen. Det er meget rigtigt, som den ærede Ordfører (Carl Hansen) udtalte, at der er fremsat Beskyldninger mod Finansudvalgets Formand for Illoyalitet, og at hans Handlinger ere blevne betegnede som politiske Rævestreger. Jeg vil ligesom den ærede Ordfører bestemt tage Afstand fra dette, jeg finder ikke, der er nogen Grund til at beskyldte Formanden for Illoyalitet eller for at have gjort sig skyldig i Handlinger, der kunne betegnes, som det er gjort i ethvert Blad. Jeg synes, at Formanden egentlig ikke kunde have gjort andet, end hvad han har gjort, og jeg synes ogsaa, at denne Sag i Virkeligheden foreligger saaledes, at man meget godt kan forhandle om den, og at den kan bringes i Orden paa fuldstændig lovlig Maade.

Jeg maa her gøre opmærksom paa, at der fra Socialdemokraternes Side blev afsendt en Skrivelse til Forsvarsministeren, hvori man udbad sig en Række Oplysninger om, hvad der var foretaget ifølge de vedtagne Hærlove, og at man ogsaa udbad sig Oplysninger om, hvordan man tænkte sig de fremtidige Garnisonsforhold ordnede. Nu have vi faaet at vide, at denne Garnisonering vil blive meget kostbar. At flytte Troppeafdelinger fra Fyn, Jylland og Helsingør hen paa andre Steder vil blive meget kostbart, saa at der vil blive en Efterregning paa 8½ Mill. Kr. eller derover. Da Hærlovene bleve vedtagne, troede vi, at Militærudgifterne en Gang for alle ikke skulde være mere end 31½ Mill. Kr. Nu kommer altsaa denne Efterregning til paa 8½ Mill. Kr. Det havde været heldigt, om denne Sag havde været fuldstændig oplyst, da vi gik til Valg i Fjor. Jeg tror, at kunde man have meddelt det danske Folk: Det er ikke 31½ Mill. Kr., det drejer sig om, men det er et meget højere Beløb, der kommer en stor Efterregning! — vilde det have faaet stor Betydning for Valgenes Udfald.

Saa vidt jeg har forstaaet Sagen, er der hidtil ikke truffet nogen endelig Afgørelse, og naar den højtærede Minister nu har været med denne Sag i Finansudvalget, kan det ikke have været, fordi han ønskede, at Finansudvalget skulde give sit Tilsagn hertil, for det har Finansudvalget ingen Myndighed til, vi ere jo ikke nogen bevillende Myndighed. Efter at den højtærede Minister har forelagt Sagen i Finansudvalget, er den bleven drøftet der, men denne Drøftelse er egentlig kun gaaet ud paa dette ene: Om man foretrak, at Soldaterne skulde indkvarteres i Kaserner eller omkring hos Borgerne. Der var i Finansudvalget forskellige Meninge herom, nogle holdt paa det ene, andre paa det andet, men jeg tror nok at turde sige, at den afgørende Stemning var for, at man skulde indkvartere Soldaterne i Kaserner. Man mente, at af moralske og hygiejniske Grunde vilde det være at foretrække fremfor at lade dem bo hos Borgerne. Men andet og mere have vi i Finansudvalget fra vor Side ikke givet Tilsagn om. Det er ikke i mindste Maade faldet os ind, at vi havde givet Tilsagn om, at Ministeren skulde være bemyndiget til at afslutte disse Kontrakter og derved paaføre Statskassen de meget store Udgifter, her er Tale om.

Efter den Maade, den højtærede Minister har tænkt at ordne Sagen paa,